

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **O. H.**
státní příslušností Ukrajina
zastoupen JUDr. Petrem Novotným, advokátem
sídlem Archangelská 1568/1, 100 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2019 č.j. CPR-9452-8/ČJ-2018-930310-V241

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 14. 2. 2018 č.j. KRPA-463417-24/ČJ-2017-000022 a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Tímto rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku s tím, že počátek uvedené

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

doby byl v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. stanoven od okamžiku, kdy účastník řízení pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla podle § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. stanovena doba k vycestování z území České republiky do 20 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Ve smyslu ust. § 120a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. bylo také konstatováno, že na účastníka řízení se nevztahuje důvod znemožňující vycestování dle ust. § 179 zákona č. 326/1999 Sb.

2. Žalobce v žalobě namítal porušení § 2 odst. 1, 3, 4, § 3 a § 50 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „s. ř.“). Měl za to, že v rozporu se závěry napadeného rozhodnutí v jeho případě nebylo namístě ukládat správní vyhoštění, ale pouze stanovit povinnost opustit území České republiky, a to ve smyslu § 50a zákona o pobytu cizinců. Zdůraznil, že se dobrovolně dostavil na Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky za účelem získání překlenovacího pobytového štítku. Zde bylo zjištěno, že žalobci již skončil dlouhodobý pobyt, nicméně žalobce byl subjektivně přesvědčen o tom, že se dne 20. 12. 2017 nachází na území České republiky legálně, neboť požádal o vydání povolení k trvalému pobytu. Žalobce pak nebyl nikým informován o tom, že v jeho případě došlo k pravomocnému rozhodnutí o zamítnutí žádosti. Žalobce v minulosti neměl žádné pobytové problémy na území České republiky, nikdy se zde nedopustil žádného trestného či jinak nezákonného jednání a dne 20. 12. 2017 byla navíc subjektivně přesvědčen o pokračující legálnosti svého pobytu v České republice. Měl za to, že mu měla být pouze uložena povinnost opustit území České republiky ve smyslu § 50a zákona o pobytu cizinců. Namítal nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce, nesouhlasil se závazným stanoviskem Ministerstva vnitra ze dne 10. 7. 2018 č.j.: MV-49221-2/OAM-2018. Upozornil na dlouhodobý vnitrostátní válečný konflikt na Ukrajině, na nestabilitu, nejistotu a beztrestnost značně dopadající na civilní obyvatelstvo, a to na celém území Ukrajiny. Měl za to, že nebyly splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a navrhl žalobu zamítnout.
4. Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s., když žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce ve stanovené lhůtě nevyslovil s takovým projednáním věci nesouhlas.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Ve správním spise se pak především nacházejí následující pro danou věc podstatné dokumenty: oznámení zahájení správního řízení ze dne 20. 12. 2017, protokol o výsledku účastníka správního řízení ze dne 20. 12. 2017, závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování cizince ze dne 13. 1. 2018, rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 14. 2. 2018 č.j. KRPA-463417-24/ČJ-2017-000022, odvolání žalobce ze dne 5. 3. 2018, závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování cizince ze dne 10. 7. 2018 č.j. MV-49221-2/OAM-2018,

žalobou napadené rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 19. 2. 2019 č.j. CPR-9452-8/ČJ-2018-930310-V241.

7. Soud ze správního spisu zjistil, že se dne 20. 12. 2017 žalobce dostavil na pracoviště Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky, kde předložil cestovní pas Ukrajiny č. ET284908, na jehož straně č. 6 je vylepen vízový štítek č. 900135656 s platností od 3. 7. 2017 do 30. 9. 2017, s délkou pobytu 90 dnů, počet vstupů MULT, typ víza D, vydané dne 3. 7. 2017. Z dostupných evidencí je pak zřejmé, že žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání-účast v právnické osobě s platností do 16. 1. 2014. Dne 2. 12. 2013 podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nicméně jeho žádost byla rozhodnutím ze dne 30. 4. 2014 č.j. OAM-58334-28/DP-2013 zamítnuta. Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání a rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 8. 9. 2017 č.j. MV-77865-4/SO-2014 bylo jeho odvolání zamítnuto a prvoinstanční rozhodnutí potvrzeno. V oznámení o zahájení správního řízení ze dne 20. 12. 2017 bylo žalobci sděleno, že s ním bylo podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb. zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění, protože žalobce pobývá na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Do protokolu o výsledku dne 20. 12. 2017 žalobce mimo jiné uvedl, že nemá žádné zdravotní problémy, je rozvedený, má dva syny, kteří žijí na Ukrajině. Do České republiky poprvé přijel v roce 2007 a pobýval zde legálně na základě platného oprávnění k pobytu. Naposledy cestoval z Ukrajiny autobusem přes Polsko a do České republiky vstoupil 25. 8. 2017. Přijel pracovat, příležitostně vycestoval do Německa. O tom, že mu byl ukončen pobyt, nevěděl. Pracuje na základě živnostenského listu a víza za účelem zaměstnání na stavbách, je zedník, měsíčně vydělá asi 25.000 až 30.000 Kč. Bydlí v bytě 1+1 s partnerkou, která pracuje jako uklízečka. V České republice nevlastní nemovitost, má jen osobní věci. V České republice nemá žádné příbuzné, partnerka je rovněž Ukrajinka, jsou spolu tři roky, má dvě dcery, které žijí na Ukrajině. Na Ukrajině má dva syny 22 a 15 let, rodiče nežijí, sourozence nemá. Na Ukrajině má malý domek, v současné době v něm nikdo nebydlí. V případě návratu může v něm bydlet. Dům mu hlídají sousedé. V České republice podal žádost o trvalý pobyt, žádost byla zamítnuta. Podal si tedy žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu, i to bylo zamítnuto. I žádost o prodloužení zaměstnanecké karty byla zamítnuta, o zamítnutí žádosti nevěděl. Uvedl, že nemá představu, jaký by to byl zásah do jeho soukromého a rodinného života, kdyby mělo dojít k ukončení jeho pobytu. Partnerka v případě jeho vyhoštění by nevycestovala, zůstala by v České republice pracovat, chce se s ní oženit. V současné době nemá překážku ve vycestování a s návratem na Ukrajinu nemá problém. O azyl ani mezinárodní ochranu nežádal. Je zdravý.

8. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

9. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

10. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
11. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
12. V § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců je stanoveno:

„(1) Vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu brozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

(2) Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“

13. Podle § 50a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, pobývá-li cizinec, který je držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie, na území neoprávněně, policie mu vydá rozhodnutí o povinnosti opustit území. Podle třetího odstavce téhož ustanovení policie vydá rozhodnutí o povinnosti opustit území dále
- a) cizinci staršímu 15 let, který nevyužil možnosti dobrovolného návratu podle zvláštního právního předpisu, za účelem opuštění území, jestliže
1. bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno, protože cizinec neposkytl údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany,
 2. nevycestoval po pravomocném ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany z území ve lhůtě uvedené ve výjezdním příkazu nebo ve lhůtě do 30 dnů, nebyl-li cizinci výjezdní příkaz udělen, nebo
 3. mu uplynula doba oprávnění k pobytu na území uděleného osobě požívající doplňkové ochrany (§ 124b),
- b) cizinci, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území a má být předán podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009; totéž platí i pro cizince, který má být předán podle přímo použitelného předpisu Evropské unie a je mu umožněno dobrovolné vycestování, nebo
- c) cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území.

14. Podle § 50a odst. 6 zákona o pobytu cizinců je-li v řízení o správním vyhoštění zjištěno, že důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince a pobýval-li cizinec na území neoprávněně, považuje se zahájené řízení o správním vyhoštění za řízení o povinnosti opustit území. Policie cizince o této skutečnosti vyrozumí bez zbytečného odkladu. Lhůta pro vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území běží ode dne, kdy byl cizinec o této skutečnosti vyrozuměn.
15. Pokud jde o žalobcovy námitky o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, soud k těmto velmi obecným námitkám uvádí, že žalovaný i správní orgán prvního stupně v dostatečném rozsahu zjistili skutkový stav a přihlídl ke všem skutečnostem rozhodným pro posouzení věci. Vzhledem k tomu, že žalobce nekonkretizoval, která konkrétní skutková zjištění měla být ze strany správních orgánů opomenuta a které další konkrétní skutečnosti hovořící ve prospěch žalobce nebyly ze strany správních orgánů vzaty v potaz, soud se těmito námitkami nemohl blíže zabývat a shledal je nedůvodnými.
16. Zdejší soud neshledal jak formu uloženého správního vyhoštění, tak ani uloženou dobu zákazu vstupu na území členských států Evropské unie v délce jednoho roku za nepřiměřené. Maximální doba, na kterou bylo ze zákona možno uložit správní vyhoštění, v daném případě činila 3 roky [srov. § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců]. Správními orgány vyměřená doba správního vyhoštění v délce 1 roku se tak pohybuje v dolní polovině (přesně ve výši jedné třetiny) zákonem stanovené maximální doby. Vzhledem k relativně dlouhému pobytu žalobce na území České republiky bez jakéhokoliv pobytového oprávnění (od 16. 9. 2017 do 20. 12. 2017, tedy více než tři měsíce) pak soud považuje správními orgány uložené správní vyhoštění na dobu jednoho roku za zcela přiměřené. Na tom nic nemění ani skutečnost, že žalobce se na policii dostavil dobrovolně a že na území neměl žádné problémy, jakož ani tvrzení, že o svém neoprávněném pobytu nevěděl. Jak plyne ze správního spisu, rozhodnutí, na jehož základě bylo ukončeno žalobcovo pobytové oprávnění, řádně nabylo právní moci, tedy muselo být řádně doručeno žalobci nebo jeho zástupci (žalobce v žalobě ostatně ani žádným relevantním způsobem netvrdil opak), a tedy pokud žalobce tvrdí, že o svém neoprávněném pobytu nevěděl, jde to pouze k jeho tíži.
17. Soud v této souvislosti dále podotýká, že dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu; jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (dle této judikatury navíc § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců při naplnění podmínek pro vyhoštění neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro uvážení, zda cizinci správní vyhoštění uloží či nikoli) – viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018 č.j. 2 Azs 289/2017-31, bod [45]. V daném případě přitom zjevně došlo k naplnění zákonných podmínek uložení správního vyhoštění, pročez správní orgány nepochybily uložením správního vyhoštění žalobci.
18. Při aplikaci § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců se nejedná o otázku správního uvážení. O správním vyhoštění správní orgán nerozhodne pouze

tehdy, pokud to vyplývá z jiného ustanovení zákona o pobytu. Takovým „smírným řešením“, které by umožnilo stěžovateli dobrovolně opustit území ČR, by bylo rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Toto rozhodnutí však může být podle § 50a odst. 6 zákona o pobytu cizinců vydáno pouze za situace, kdy by rozhodnutí o správním vyhoštění mělo nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života cizince (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2019 č.j. 8 Azs 262/2018-40). O takovou situaci se však ve stěžovatelově případě nejedná, neboť sám v řízení před správním orgánem prvního stupně uvedl, že nesdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie, na území České republiky se nezdržuje osoba, vůči níž by měl vyživovací povinnost, na Českou republiku ani ostatní členské státy Evropské unie nemá žádné jiné vazby, jeho dva synové bydlí na Ukrajině, v České republice bydlí žalobcova přítelkyně ukrajinské státní příslušnosti; soud tak ve shodě se správními orgány shledal, že délka žalobcova neoprávněného pobytu na území České republiky převážila nad jeho právem na zachování soukromého a rodinného života (opačný závěr ostatně nenamítl ani sám žalobce v řízení před soudem). Z uvedených důvodů soud rovněž dospěl k závěru, že v dané věci nebylo na místě přistoupit k uložení povinnosti opustit území ve smyslu § 50a zákona o pobytu cizinců. Pro uložení správního vyhoštění žalobci tak byly naplněny veškeré podmínky, přičemž s ohledem na veškeré shora uvedené okolnosti soud shledal toto opatření zcela přiměřeným.

19. Pokud jde o žalobcovy námitky brojící proti závěru závazných stanovisek o neexistenci překážky pro vycestování žalobce na Ukrajinu, soud jim nemůže přisvědčit. Správní orgán prvního stupně rozhodl o neexistenci překážek vycestování na základě závazného stanoviska Ministerstva vnitra, v rámci odvolacího řízení požádal žalovaný o jeho přezkoumání ministrem vnitra. V obou závazných stanoviscích se konstatuje, že vycestování žalobce do země původu je možné. Závazná stanoviska vychází z v té době aktuální zprávy OAMP ze dne 22. 1. 2018 o zemi původu (ta je součástí správního spisu), jež potvrzuje závěry vyslovené v závazných stanoviscích. Ze zprávy skutečně vyplývá, že na Ukrajině nepanuje stav tzv. totálního konfliktu, tedy situace, že by žalobce z důvodu pouhé přítomnosti na kterémkoliv místě v této zemi mohl utrpět zranění nebo být usmrcen v souvislosti s probíhajícím vnitrostátním ozbrojeným konfliktem (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015 č. j. 7 Azs 265/2014-17), naopak ve vztahu k Volyňské oblasti nacházející se na západě Ukrajiny se zde uvádí, že oblast je pod kontrolou ukrajinské ústřední vlády. I když fungování státní správy v zemi postižené ozbrojeným konfliktem v její východní části je do jisté míry podlomeno např. s tím souvisejícím nedostatkem veřejných finančních prostředků, nelze hovořit o tak zásadní míře nestability, nejistoty a beztrestnosti, že by žalobce byl vážně a bezprostředně v případě návratu ohrožen na svém životě či důstojnosti svévolným násilím či bylo možné se důvodně obávat hrozícího mučení či nelidského zacházení. Situace na západní Ukrajině neznemožňuje vycestování žalobce.
20. S ohledem na uvedené neshledal soud žádnou z žalobních námitek důvodnou, resp. napadené rozhodnutí nezákonným, a proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
21. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch, a žalovanému, který byl

ve věci úspěšný, žádné náklady v řízení nad rámec nákladů vynaložených z běžné úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. března 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně